

Emočná smršť, alebo nutná autoterapia

Dnešný deň zasiahol všetky moje zmysli, celú moju myseľ i dušu. Ráno, ako väčšinou vždy, keď sa niekam chystáme s mojou dvojročnou Viviánkou na celý deň preč, sme mali menší zhon. Tento deň bol pre mňa obzvlášť dôležitý, pretože ma čakala obhajoba projektu na vytvorenie rodinného centra v srdci lesa v Modre. Okrem iného sme boli pozvané našimi priateľmi „Pecúchmi“ (<http://karpatskypecuch.org/>), na „odklínanie zeme a hadie obrady“ na lúku v Limbachu, kde sa mali zísť i ďalšie dve lesné škôlky.

Ráno som uvarila ultra rýchle pšenové rizoto, zbalila k tomu nejaké ovocie, a hor sa do prírody.

Cesta autom ako taká, vo mne vyvoláva pocity nepohody a stresu, najmä vtedy, ak šoférujem ja a na zadnom sedadle v autosedačke, sedí môj najväčší poklad. Tieto pocity sa ešte zdvojnásobia, keď vôbec netuším kam idem – nepoznám cestu a navigácia GPS nechce spolupracovať. Nuž nakoniec sme dorazili s menším sklzom na miesto určenia.

Auto som odparkovala pri jazere na začiatku lesa. V momente ako som vystúpila z vozidla, nadýchla sa, a moje nohy dopadli na zem, všetkú nepohodu a stres akoby odniesol jemný vánok spolu s „chumáčmi“ rozkvitnutej púpavy. Vivi som si posadila na krk. Už z diaľky sme počuli detský džavot, ktorý nás priviedol na lúku. Privítali sme sa s Pecúchmi a s celou posádkou lesnej škôlky „Lesnou cestičkou“ (<https://www.facebook.com/LesnouCestickou>). Druhá škôlka ešte nedorazila. Moja malá sa stratila v dave roztrúsených detí a ja som už len ticho pozorovala. Môj zrak sa upriamil na dvoch čiernych dunčoch. Viviánka jedného z nich hladkala. „Skvelé, že tieto deti majú v škôlke možnosť kontaktu i so zvieratami.“, pomyslela som si v duchu. Všetci drobcí mali oblečené nepremokavé nohavice a gumáky. Šťastne pobehovali po lúke a po okraji lesa, niektoré s palicami, iné s ručne vyrobenými hudobnými nástrojmi a ďalšie objavovali tajomstvá lúčneho hmyzu. Hľadala som pohľadom moju malú – veľkú prieskumníčku medzi ostatnými. Zbadala som ju stáť pri chlapčekovi asi o hlavu vyššom od nej, ako s uchvátením striedavo pozerá na chlpatú húsenicu krútiacu sa v jeho dlani a následne pozerá očami hore na chlapcovu tvár, ako jej niečo so zaniatením vysvetľuje. „Nádherne J.“ Medzi tým prišli priatelia z druhej lesnej škôlky Domček lesníček (<http://www.domcek-lesnicek.sk/>). Doslova ma šokoval pohľad na bosé nohy pani učiteliek a i niektorých z detí. „Je to snáď možné, aby deti zažili v bežnej škôlke pocit jemne hrejivého oparu lúčnej trávy na svojich nôžkach?“ Po cca 8 odpracovaných rokoch v štátnych či súkromných zariadeniach venujúcich sa výchove a vzdelávaniu, som nič takéto nevidela – necítila – nepočula. Prišlo mi to celé ako z rozprávky. Neuveriteľné, no zároveň nesmierne krásne.

Duchoslav (jeden z Pecúchov), vyčistil priestor rapkáčom a húkadlom tak, ako to kedysi robievali aj naši starí slovanskí predkovia. Zvolal všetkých k ohnisku. Pýtal sa špuntov, či vedia, čo je dnes za deň. „Je štvrtok“, ozvalo sa víťazoslavne z drobných chlapčkových pier. „Áno, ale okrem iného je dnes deň, kedy zem už bude len čoraz teplejšia a kedy vyliezajú von i hady.“, vraví Duchoslav. „Preto spravíme teraz oheň, aby sme pomohli zemi ohriať sa.“ Pomocou kameňa a kresadla zapálil náš priateľ v bielom odeve posvätný oheň. Okrem ohňa zapálil aj vydymovaciu zmes a dymom tak očistil každého z nás... (Asi som ten sled rituálov poplietla, snáď to v tomto príbehu nevadí J) Následne sa spravil veľký hluk, aby sme zobudili hadov. Každý hral na nejaký hudobný nástroj. Na píšťalu, na bubon, ozembuch, rumbagulu, či kto čo našiel – kamene, paličky, či úzke steblo trávy... Neskôr sa všetci hrali spoločne rôzne hadie hry. Bolo to milé. (Z pedagogického hľadiska, profesionálne – deformovane hodnotím, že bola naplnená každá oblasť z výchovno – vzdelávacieho programu. Sociálne – emocionálna, kognitívna, psychomotorická, ale aj grafomotorická.)

Moje nadšenie stúpalo očarením zo spôsobu, akým sa chystal obed. Jeden krájal cibuľu, iný udržoval oheň a chystal kotlík na polievku, ďalší krájal zemiaky... Deti pomáhali miesiť cesto na placky, ktoré sa potom upiekli na horúcom kameni pri ohnisku. Všetci nádherne spolupracovali. Šibali, ktorí sa nechceli váľať s ostatnými po tráve, sa štverali na neďaleký strom. Pri tomto pohľade som mierne zadržovala dych, ako učiteľka (značne profesne postihnutá dodržiavaním bezpečnostných zásad pri hrách vonku), som takéto niečo za svoju prax nezažila. Bežne učiteľky ohriakli deti už len pri náznaku, že by sa chcel niekto na konár stromu zavesiť, nieto ešte vyliezť až hore do koruny. Pri dlhšom sledovaní „pavúčich“ schopností detí, sa moje dýchanie skludnilo. Deti inštinktívne využívali svoju silu, obratnosť, ale aj rozum. Okrem toho i pri menšom náznaku pádu, ma uchvátil pocit, že ten strom na nich skutočne dáva pozor. Stál tam nehybne ako „veľký tata“ a nechal po sebe stúpať, loziť, škriabať... Ak sa niekomu náhodou pošmykla noha, strom akoby konármi symbioticky zachytával svoje drahé ratolesti. Naozaj dychvyrážajúca skúsenosť. Nie preto, že by mne samotnej takéto metódy neboli vlastné, ale skôr preto, že som pomaly začínala mať pocit, že za takýto možno pre niektorých „extrémistický, či ľahostajný“ prístup a ponechanie vlastnej slobody dieťaťu, som sama... aspoň v mojom okolí... Bežne sa totiž stretávam s výčitkami, posmechmi a pohŕdavými pohľadmi, prečo nechám chodiť moju dcéru samú po schodoch, prečo ju nedržím za ruku, keď sa nakláňa z móla do jazera, prečo a prečo... prečo som len taká nezodpovedná matka...

Pomaly sa blížil čas obeda. Deti si umyli ruky v potôčiku a posadali si na trávku za dlhú lavičku. Pochytili sme sa za ruky a zapriali si dobrú chuť. Nie však jednohlasne a „otrepane“ ako som bola zvyknutá z predošlých zariadení. Ale krásnou modlitbou, v ktorej sa vyjadrovala vďaka matke Zemi. Toto ma skoro rozplakalo..., vážne.

Celé doobedie ma dnes večer dojíma k slzám, a to v tom najkrajšom duchu. K slzám ma však dojíma aj môj nasledovný telefonát na mestský úrad v Modre. Volala som kvôli už niekoľkonásobnému potvrdeniu mojej prítomnosti na zasadaní mestského zastupiteľstva a doposiaľ mi dotyčná žienka vravela, že ma očakávajú... Pani starostka mi dala telefónne číslo na pána, ktorý mi mal povedať, prečo nebola moja žiadosť zaradená do programu na zasadaní. Sama pani tomu nerozumela, preto sa odvolala na dotyčného pána. Bolo mi oznámené, že mestské zastupiteľstvo ešte minulý týždeň na nejakej ich pracovnej – neverejnej porade, moju žiadosť o vytvorenie rodinného centra, zamietlo. Vraj kvôli tomu, že si nie sú si istí, či by to bolo dosť životaschopné. Pán ma okrem iného vyzval, aby som si prišla projekt obhájiť osobne niekedy budúci týždeň, že deň a čas mi ešte telefonicky upresní v pondelok. Celkom som to nepochopila, pretože zo slov pani starostky bolo jasné, že projekt budem obhajovať práve dnes. A verila som, že dnes vybavíme aj potrebné body, ktoré musia byť v nájomnej zmluve obsiahnuté, k spokojnosti oboch strán.

Po nádhernom dopoludní prišla teda jedna veľká facka. Sedela som v aute na sklopenom sedadle s dieťaťom uviazaným v šatke. Dvere auta pootvárané dokorán, bosé nohy vyložené v okne, telo spotené a nevládne zo šoku... Rozmýšľam. Snažím sa potlačiť slzy. Povolila som šatku, aby prebytočný pretlak emócií neprešiel až do špiku kosti k mojej sladko spiacej dcérke. Viviánkina hlávka na mojej hrudi, sa dvíhala hore – dolu v rytme môjho dychu. Hladkala som ju po spotených vlásokoch a snažila sa pochopiť, čo sa vlastne zdalo byť mestskému zastupiteľstvu na mojom projekte málo životaschopné. Prišla som na to pomerne rýchlo. Iste... príliš vysoké vstupné náklady a minimálny vstupný kapitál...

Ďakujem Jaroslavovi Dušekovi, že sa viem i cez slzy na tom dnes večer dobre zasmiať.

Ďakujem ale predovšetkým vám všetkým, ktorí pri mne stojíte, držíte ma, podporujete ma.

Ďakujem mojej Vivi, môjmu mužovi Milošovi a mojej fenke Kiare, za najväčšiu silu sveta, ktorú mi dávate.

Ďakujem mojej mame za „bláznivú“ podporu v mojich veľkých odvážnych snoch...

Ďakujem môjmu tatinovi za racionálne usmerňovanie a uzemňovanie pri mojich veľkolepých plánoch.

Ďakujem mamičkám a ich deťom z mojich kurzov, ktoré sú mi neopomenuteľnou oporou práve ich vyjadreniami o tom, že by málokomu zverili ich dieťa, ale že mne radi... že sa už na zariadenie tešia a budú chodiť... A inými hrejivými slovami...

Tiež ďakujem i ďalším ľuďom, ktorí telefonujú, nepretržite každý týždeň sa pýtajú, čo s PPJ, kedy to opäť rozbehneme a pýtajú sa i na lesnú škôlku.

V neposlednom rade ďakujem aj ľuďom, ktorí reagovali už na môj prvý mail v tejto veci a rozhodli sa projekt finančne podporiť sponzorským darom.

I preto cítim zodpovednosť, informovať vás o vývoji celého zámeru ďalej.

Toto všetko mi dodáva silu bojovať s neprajníkmi, čeliť problémom, prekonávať rôzne prekážky a ísť za svojim (naším) snom. Vytvorí komunitu, kde sa budú cítiť všetci, čo si vybrali zdieľanie hodnôt Lona, doma.

Budúci týždeň teda opäť vyrazím do Modry, odhodlaná s pokorou prejavíť veškerú úctu vyšším mociam, odhodlaná obhájiť si svoj projekt. A čo tým ľuďom poviem?

Asi sa najprv spýtam, že čo sa im na mojom projekte zdá byť málo životaschopné. Predpokladám teda, že mi odpovedia vetou spojenou s nedostatkom vstupného kapitálu.

Moja obhajoba teda znie:

- V mene organizácie Lono, rodinné centrum o.z –

Som ochotná si zobrať úver a vraziť naše súkromné peniaze do mestského majetku len v prípade, ak sa zohľadnia v nájomnej zmluve isté body, ktoré ešte plánujem konzultovať s mojou právničkou. V prípade, že budú zohľadnené všetky požiadavky z našej strany, zabezpečím príjem financií a materiálu potrebného

k spojzdneniu prevádzky aj z eurofondov, od sponzorov, práce budú prebiehať na báze dobrovoľníctva. Samozrejme tie, čo si vyžadujú vyššiu odbornosť budeme musieť zaplatiť.

- Čo sa týka lesnej ekoškôlky, plánujem požiadať o zaradenie do siete škôl, takže sa posnažíme splniť všetky požiadavky hygieny. V prípade, že nás zaradia do siete škôl, budeme dostávať mesačné príspevky od štátu na každé dieťa, čím sa zníži celková suma, ktorú by inak museli platiť rodičia detí.
- Čo sa týka záujemcov, nadšencov, prívržencov Lona, je ich dosť na to, aby som teraz dokázala čestne prehlásiť, že projekt je už teraz dosť životaschopný. (Po sumarizácií mailov, vašich ohlasov, telefonátov, správ na sociálnych sieťach a iných komunikačných kanálov, spíšem zoznam konkrétnych slov a písmeniek, ktoré som od vás dostala, pre mestské zastupiteľstvo. Preto vás i touto cestou teraz neštandardne prosím, aby ste sa k projektu, ktorý prikladám v prílohe vyjadrili ak tak znova, aby ste napísali svoje pocity z neho, aby ste si dôkladne preštudovali kalkuláciu predpokladaných nákladov a skúsili mi napísať, na ktorých prácach by ste vedeli byť nápomocní, ktorý materiál by ste vedeli zabezpečiť ako sponzorský dar, či za nižšiu sumu, a ako inak by ste vedeli projektu ešte pomôcť...)
- No a na záver vážené mestské zastupiteľstvo, so všetkou úctou: Verím, že sa vám môže zdať môj zámer ak čisté „science fiction“. Ale to sa zdalo takmer všetkým okolo mňa, i keď som v polovici tehotenstva okoliu oznámila, že budem rodiť doma – sama – za asistencie môjho partnera a pôrodnej asistentky. Verte mi, že nič nie je viac reálne ako moja zdravá, dnes už dvojročná dcéra, ktorá sa narodila doma presne tak, ako som chcela.

Pôvod môjho mena pochádza z gréckeho slova „Petros“, čo znamená – pevný ako skala. Taká som... také sú moje hodnoty, zásady, taký je môj zámer. Všetko sa formuje, tvaruje, opracováva... tak ako aj projekt sa bude vyvíjať a meniť svoje podoby... no základ zostáva pevný ako skala – vždy v ňom bude na prvom mieste ľudský rozmer, až potom všetko ostatné. Budem šťastná a veľmi vďačná, ak sa projekt bude môcť zrealizovať v starej modranskej horárni. Ak by vás toto ale predsa len nepresvedčilo, budem hľadať priestory ďalej, a robiť teda službu občanom miesta tam, kde mi poskytnú vhodné priestory pre tento účel.

Projekt: [projekt-na-rodinne-centrum-modra-oprav.pdf](#)

Svoje vyjadrenia k veci môžete uverejňovať aj na nasledujúcej stránke: <https://www.facebook.com/groups/655175867899815/>

Ďakujem za váš čas

S úctou

24.4.2014 vo Veľkom Bieli, Petra Nenčevová, Lono